

A protož dokud čas máme, číňme dobře všechněm, a zvláště nejvíce pak domácím víry. (Galatským 6:10, kralický překlad)

Milí,

Minulou neděli už uběhlo 400 let od bitvy za Prahou na Bílé hoře, která toho tolik změnila. Někdo tam na té pláni fatálně prohrál a někdo zvítězil. Ale ... kdo vlastně? Kdo tam stál pod korouhvemi a proti komu – a kdo byl statečný a kdo zahodil hned zbraně a zradil všechny a utekl z boje a z dějin? Na koho se to spoléhali ti jedni a na koho druzí? Na falckého krále českého ... a kde vlastně leží ta Falc? A ti druzí? Proč jsou tam dodnes ti druzí v kostele Panna Marie Vítězné – ach, i ji chudinku do toho někdo zatáhl! Snad ona zvítězila?! – proč jsou tam na klenbách vymalovaní, jak letí do boje pod bavorskými vlajkami ... co o tom vlastně víme? Proč třetina stavovského vojska opustila bojiště ještě před bitvou? A proč jiní stavové jen přes zed' přihlíželi, jak moravští stavové pod zdí Hvězdy bojují do posledního muže ... a nepomohli jim ... a proč se český král ani nedostavil? Neprohráli si to protestanté z části sami? Bojovali by víc, kdyby tušili, jak krutá doba přichází? Ale ... kdo z nás dnes vlastně oplakává prohru – a kdo z nás slaví? Podstatnou část obou našich sborů drží a nesou rodiny, které jsou evangelicko-katolické. Určitě neslavíte ani nepláčete, vid'te?

Rozvrácené prchající stavovské vojsko bylo dobíjeno, jak to ve všech bitvách bývá. Na pláni mezi horou a oborou Hvězda zůstaly ležet tisíce mrtvých. Jen část pohřbili, stovky a tisíce tam prý zůstaly ležet nebo je někdo zahrabal, bez modlitby, bez požehnání ... časem už nikdo nerozeznal uniformy a nikdo netušil, pod jakým skvostným praporcem kdo padl. Leželi tam, ani netušili, jak jejich bitva dopadla – jestli vyhráli? Kousek vedle zřídili kapli a kostnici. Kaple byla sice vítězná – ale desítky a stovky let se na polích objevovaly další a další ostatky vojáků; cí kosti to byly? Vítězů? Poražených? Jak se to pozná? Kostnice jistě nebyla vítězná. K tomu jeden dost starý text:

„A ještě víc v tomto ukáže se rozpor s Ježíšem, když za základ úvahy vezmeme služebnost meče. Ta nejvíce k tomu hledí, aby sobě protivné věci zahrabala od sebe bojem nebo jinými pomstami a odrážela je. Proto snahou služby mečové jest mocí se postaviti proti nepřátelům a bojovati proti nim a činiti jim zlé za zlé a povražditi je pro své bezpráví a pro pokoj, aby si jej zajistili před nimi.

Tu jsou mnozí pánové duchovní i světští a všickni si osobují meč k službě Boží a chtějí jej všickni strčit do klína církve svaté, jakoby každý chtěl opravovati podolky církve svaté svým mečem; i činí se každý oprávněn se svým mečem k té při, že přísluší ten meč podstatně církvi svaté. Ale ta lež vždy v té sukni chodí, aby každý, doufaje ve svůj meč, nadul se pýchou a byl hotov k svárům a bojům proti jiným o všeliké bezpráví, aby žádný s druhým vládně nenaložil, než s velkými sváry, povyky, s obtížným rokováním, se svádami. A tak tím způsobem nadmíru velikou hojnost svárů a hříchů urodí ten meč rozmanitých a pyšných pánů, v jedné víře stojících. A může pohany v nepravosti převýšiti, neboť oni skrovnější místo tím mečem zabírají,

nemajíce tolik pánů těch zbytečných duchovních: křížovníků, opatů, biskupů, papežů, kteří drží panství veliká a vedou války s mečem jako jiní páni svěští a všickni chtějí po meči služebníci Boží býti; kde kdo kterou jeskyni lotrovskou osadí zloději, násilí, loupeže a vraždy jednají – a vždy služebník Boží jest a mečem nadarmo nevládne. A docela pravda jest, že jím nadarmo nevládne, ale ke všemu bezpráví, k násilí, k loupežení a k potlačení chudiny pracující. A s tím ti páni rozešťvali lid a rozlítli jeden proti druhému a každý svůj lid žene jako stádo do boje proti jinému. Protož mnohými těmi pány již všecken lid selský ve vražednictví jest zaveden, chodě v šicích s brannou mocí, přípravě se se střelbami i s jinou zbraní šibalsky, jako k boji přichystaný. A takovými věcmi všecka láska bratrská vražednickou krvavostí jest prolita ... proto tím vším víra naše ponížena jest a zohyžděna ...

Jako by to psal účastník tragické vítězné bitvy. Ale nebyl to ani Komenský ani kronikář. To je text skoro ještě o 200 let starší, pro nás dnes skoro 600 let starý, text člověka těžce se vyrovnávajícího se s vsudypřítomným bezmezným násilím husitské doby. Je z Chelčického Sítě víry asi z roku 1440 a míří i do římských i do vlastních řad ...

Ve dvoře kláštera na Bílé hoře je hřbitov všech těch nešťastných bytostí, kostí, někdejších nepřátel. Moderní sestry benediktinky se v klášteře už 15 let modlí za jejich pokoj a za smíření. Kterého se jim nedostalo. Setry zvou ke společným bohoslužbám – zvláště při výročích té všeobecné prohry a *zohyždění naší víry* – zástupce ze všech stran křesťanského spektra. Aby se stále znovu pokoušeli usmířit, domluvit se ... Nejvíce se angažuje sestra Francesca. Evangelička, která v dospělosti konvertovala a vstoupila do řádu. Není to vůbec snadné – ale jakoby se v ní smiřovaly všechny ty nesmiřitelné věci, jakoby sama byla taková evangelicko-katolická rodina a bytost. Říká, že sem byla zavolána. Sestra Francesca je rebelka, sama říká, že s poslušností měla vždycky problém. Poslechla apoštola Pavla jen v té první části: aby *činila dobré všechněm*. Ale jaképak *zvláště nejvíce pak domácím víry*?! V tom rebeluje. Říká, že sem byla zavolána ... Věřím jí.

Minulou neděli vrcholila i bitva o Bílý dům. Dvě oslnivé hlavy, bílá a zlatá – pod korouhvemi, které se nám pletou ... Celý svět bitvu sledoval – a ani tentokrát jsme netušili, jaké věci nás čekají a jaká doba by mohla nastat ... Někteří z nás slaví – a někteří se cítí poražení ...

Minulou neděli leželo ve Hvězdě tělo. Sestřička, táta, přátelé, policie hledali v Prokopském údolí. Nina ležela a nemohla jim poradit: Hledáte špatně! Já jsem tady! Už nebyla živá. Už ani nebylo to děsivé, co se jí v pátek stalo. Už nebylo nic. A tak jen tiše a mimo čas ležela a čekala. Snad pozorovala ptáky a záviděla jim, nevím. Čekala, až jí její milí najdou a zachrání. Čekala na smíření, na slzy. Ne. Není to poetizování něčeho tak úděsného, čím někdo zastavil její mladičkový život. Nina právě teď potřebuje naše slzy a potřebuje nás, jakkoliv to vypadá, že je to naprosto zbytečné, marné. Nikdo už jí nevrátí dech do úst a její hravý úsměv do krásné tváře. Modlili jsme se celé ty tři dny marné naděje, ať se nám vrátí. Nevrátila. A pustota z toho všeho je devastující. Je nepředstavitelné, jak je sestře, jak je rodičům – jak je matce ... kterým Ninu někdo vyrval z těla i z duše. Je nepředstavitelné takovým

způsobem ztratit tak dobrotivé a zářivé dítě. Je nepředstavitelné ... je nepředstavitelné ... Ale ... když ne na nic jiného, čeká Nina na maminčiny slzy – kterých se nemůže dočkat.

Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání pláč přehořký. Ráchel plačeci synů svých, nedala se potěšiti po synech svých, proto že žádného není.
(Jeremjáš 31,15)

Už zase ten nesnesitelný pláč opuštěné matky pod zavřenou oblohou, nebem. Matky bez slz, bez mléka pro své děti.

Ale maminka ji nenechá čekat.

Když člověk takto odejde. A už není. A musíte ho prostě uložit do země, jinak to nejde. Přece cosi, co skoro křičí a volá, zůstane. A o to musíme bojovat. Jinak si to vezme nebe. Musíme se o to bít, strhnout k sobě a obejmout a držet v náručí – jakkoliv, JAKKOLIV to z ní absurdně a jakkoliv to bolí. I když už jsme přece prohráli to apoštolovo *dokud čas máme*. Nina je přece moje dcera. Je přece dcera úplně každého z nás ... Ne. Bojovat musíme dál – protože ...

... proto.

Pane, nemohu se modlit, neumím to, ztratil jsem slova. Ztratil jsem jakoukoliv řeč.

Pane, otcové nás učili, že se nesmíme modlit za mrtvé. Ale já na to kašlu. Modlím se za Ninu. Má jediná naděje je, že s ní byl v nejtěžší chvíli. Žes ji držel u sebe v objetí a utišil všechnu její bolest. Že ona už ví víc, než můžeme kdy pochopit a už ví, odkud byl i její úsměv ... Že ji máš. A že nám ji ze svých rukou zase tiše dáš, i když nevím jak. Mamince. Setřičce. Tátovi.

Pane můj. Neumím se za nic jiného modlit. Jsem tupý, otupělý.. Nic nemám. Jen Ty.

Čiňme dobře všechněm. Dokud čas máme.